

En spøgelseshistorie ved bålet

Der sad en lille flok børn omkring et bål på stranden. Det var ved at være mørkt, og der var nu kun gløder tilbage af bålet. Børnene var mætte og glade efter en dejlig aften ved bålet, og de var trætte. Et par af dem var ved at døse lidt, men vågnede op med et lille ryk, da Niels pludselig brød tavsheden ved at spørge, om de ville have en spøgelseshistorie - en rigtig uhyggelig én. Om de ville! Ingen sagde nej, selv om lille Jens dog så lidt beklemmt ud. Han var i forvejen bange i mørke, og nu skulle han oven i købet både sidde på en halvmørk strand og høre en spøgelseshistorie. Han sagde ikke noget, for han ville ikke have, de skulle grine ad ham og kalde ham en tøsedreng; så han blev siddende uden at sige noget. Niels begyndte, mens 12 barneøjne og -ører slugte alt, hvad han gjorde og sagde.

Historien drejede sig om to drenge på otte år, som var på sommerferie hos deres bedsteforældre. Drengene var fætre og kendte derfor hinanden godt. De havde begge en livlig fantasi, så de kedede sig aldrig, når de var sammen.

En eftermiddag sad de i haven og kikkede sig omkring for at få nye idéer. Pludselig sagde Hans, at han havde hørt, at der var spøgelse på kirkegården kl. 12 om natten. Kirkegården lå lige over for bedsteforældrenes hus, og han sagde det, mens han dystert og hemmelighedsfuldt så derover. Kaj så først over på kirkegården, der så ligeså fredelig ud, som den altid gjorde, så på Hans, derpå tilbage på kirkegården, som han nu pludselig syntes var uhyggelig. Han så for sit indre blik kirkegården myldre med spøgelser, der lo og hylede så uhyggeligt. Han fik gåsehud. "Hvem har sagt det? Det tror jeg ikke på." "Jamen, det er rigtigt", sagde Hans. "Bedstefar har selv sagt det. Jeg hørte, han fortalte bedstemor det. Han har selv set et spøgelse derovre. Vil du ikke med derover i nat for at se, om vi kan finde det?" Kaj rystede helt ved tanken, men ville ikke lade sig mærke med det. Så han sagde, at det ville han da godt, hvis de havde lommelygter med. "Selvfølgelig", sagde Hans. "Men vi må kun bruge dem i nødstilfælde; ellers kommer spøgelse bare ikke." Det var så en aftale. De skulle gå i seng, som de plejede, og så forsigtigt liste sig ud af huset, lige før klokken blev 12.

Da de spiste aftensmad, så bedstemoderen undersøgende på Kaj. "Hvad er der med dig, Kaj? Jeg synes, du har tabt appetitten." "Nej, nej. Jeg har det godt", sagde Kaj og prøvede tappert at smile og gå i gang med sin mellemmad. Ingen måtte jo vide noget. Og Hans måtte heller ikke vide, at Kaj var hunderæd for den plan, de havde.

Nu var det sådan, at deres bedstefar var en klog mand, der vidste meget om mennesker. Han kunne lægge to og to sammen, for han så på Hans, at der var noget spændende i gære, og på Kaj, at der var noget, han var utryk ved, og så huskede han Hans's spørgsmål om kirkegårde og

Der er flere historier på Bodil Waldstrøms hjemmeside: www.bodilw.dk

spøgelser tidligere på dagen, efter han havde overhørt bedsteforældrenes samtale, uden at de havde været opmærksomme på det. Bedstefaderen lod som ingenting, men besluttede sig for at holde sig vågen til efter kl. 12 i hvert fald.

Børnene omkring bålet slugte hvert et ord. Hvor var det spændende. Det var nu så mørkt, at de ikke længere kunne se Niels, som fortalte historien. Jens var glad for det med bedstefaderen, for så gik det nok ikke helt galt. Niels fortsatte historien.

Klokken fem minutter i 12 om natten listede de to drenge sig forsigtigt ned ad trappen, tog overtøj på, låste døren op, gik ud og lukkede forsigtigt døren efter sig. Bedstefaderen havde hørt dem og gik til telefonen for at ringe til en af sine bekendte. Han havde forberedt sig godt.

Drengene var nu nået hen til kirkegårdsporten. De lukkede sig ind. De havde lommelygterne med, men havde ikke tændt dem. Måneskinnet og gadebelysningen udenfor var nok - endnu i hvert fald. De hørte pludselig en lyd omme bag ved kirken, noget metal, der blev slået mod hinanden, og derefter hurtige skridt. Drengene rykkede tæt sammen. De stod musestille. Kaj var lige ved at tisse i bukserne, så bange var han.

Pludselig så de en mørk skikkelse komme gående ovre på en af gangene med de nyeste grave. De så på hinanden. Det var da ikke et spøgelse; sådan kunne et spøgelse da ikke være. Det var et rigtigt menneske. De syntes nu, det var lidt underligt, at der var en mand derovre på denne tid. Han stod nu stille foran et af de nyeste gravsteder. Og lige med ét - det gav et ryk i begge drengene - så de en lys tågeagtig skikkelse stå foran manden. Det var, som om de talte sammen, selv om man intet kunne høre. Det var egentlig ikke uhyggeligt, tænkte drengene, blot meget, meget underligt. Pludselig var den grålige skikkelse borte, manden gik langsomt derfra hen mod dem. Drengene skyndte sig hen til udgangen. Bare han ikke så dem. Det gjorde han, men han lod sig ikke mærke med noget.

Drengene var hurtigt hjemme. De havde ikke engang haft brug for lommelygterne. Det havde jo ikke været så uhyggeligt endda, nærmest bare interessant. De skyndte sig i seng igen.

Lidt senere rejste bedstefaderen sig fra sin lænestol i den mørke stue. Han tændte lyset, drejede et nummer på telefonen og sagde blot: "Det er Mathias. Tak for hjælpen. Vi tales ved i morgen."

Drengene og pigerne omkring bålet sad stille lidt endnu. Så kom der liv i dem. De frøs lidt. Det var ved at blive koldt. Ilden var gået helt ud. De udvekslede nogle få bemærkninger om historien, og så skyndte de sig tilbage til campingpladsen.

Der er flere historier på Bodil Waldstrøms hjemmeside: www.bodilw.dk

Lige før Jens faldt i søvn, tænkte han, at det nok var rigtigt nok, at der var spøgelse, men at de sikkert også kunne være både rare og mindre rare ligesom mennesker. Spøgelset i historien havde i hvert fald ikke været ubehageligt. Lidt efter sov han.